

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119261278
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6119261278.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobcu: ČSOB Poist'ovňa, a.s. IČO: 31 325 416, Bratislava, Žižkova č. 11, zastúpený spoločnosťou Malata, Pružinský, Hegedűš & Partners s. r. o., IČO: 47 239 921, Bratislava, Twin City Tower, Mlynské nivy č. 10, za ktorú koná JUDr. Milan Malata, proti žalovanému: J. Z. F. Q. F. B. F. , V. E. XX.X.XXXX, B. P. P., T. Č.. XX, o zaplatenie sumy 1.813,57 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 25. októbra 2022, č.k. 18 C 53/2019-173, takto

rozhodol:

Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 25. októbra 2022, č.k. 18 C 53/2019-173, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25.10.2022, č. k. 18 C 53/2019-173 (v poradí druhom), I. žalobu zamietol; II. žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej Okresnému súdu Banská Bystrica (ako súdu upomínaciemu v zmysle zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní) dňa 4.4.2019 a postúpenou mu dňa 19.8.2019, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.813,57 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 19.3.2015 zmluvu o povinnom zmluvnom poistení č. XXXXXXXXXXXX, pričom poisteným bolo vozidlo EČV: P.. Dňa 11.4.2018 žalovaný spôsobil poisteným vozidlom dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k škodovej (poistnej) udalosti na vozidle EČV: P.. Žalovaný po dopravnej nehode nezotrval na mieste nehody do príchodu polície. Výška spôsobenej škody predstavovala sumu 1.813,57 €. Ako poisťiteľ dňa 1.6.2018 poukázal v zmysle zákonného poistenia na účet zástupcu poškodeného (PRO SERVICE EU s.r.o.) poisťné plnenie vo výške 1.813,57 € (platbami vo výške 180,- € a 1.633,57 €). V zmysle § 12 ods. 1 písm. e/ zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, má poisťovateľ proti poisťníkovi nárok na náhradu poisťného plnenia alebo jeho časti, ktorú za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak porušil povinnosť ohlásiť dopravnú nehodu podľa osobitného predpisu. Vzhľadom na porušenie povinností žalovaného si uplatnil voči žalovanému postih poisťného plnenia vo výške 100 %, t. j. sumu 1.813,57 €, a to výzvami na zaplatenie nároku na náhradu poisťného plnenia. Výzvami zo dňa 31.5.2018 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlžnej čiastky do 15 dní odo dňa doručenia výziev. Žalovaný mu doteraz neuhradil dlžnú sumu vo výške 1.813,57 € a tak sa žalovaný dňom 28.3.2019 (deň po podaní žalobného návrhu) dostal do omeškania.

2.1. Vo veci nariadil prvoinštančný súd pojednávanie na deň 26.11.2020, na ktorom žalobca (v zastúpení právnym zástupcom) v celom rozsahu zotrval na podanej žalobe a na svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného a poukázal na to, že v zmysle § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z. poistenie zodpovednosti zaniká až zápisom prevodu držby motorového vozidla na inú osobu v evidencii vozidiel. Žalovaný v celom rozsahu zotrval na svojom vyjadrení k žalobe s tým, že auto predal, pričom mal s kupujúcim dohodu, že na aute jazdiť nebude, kým sa neurobí prepis vozidla, ktorý sa mal urobiť na

druhý deň. Kľúče od vozidla dal kupujúcemu len za tým účelom, aby auto umyl a pripravil ho na prepis, kupujúci na ňom nemal jazdiť, teda na ňom jazdil bez jeho vedomia. Kúpnu cenu za vozidlo mu kupujúci zaplatil, prepis sa však z dôvodu dopravnej nehody neuskutočnil, všetky papiere od auta mu ostali.

2.2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 26.11.2020, č. k. 18 C 53/2019-130 tak, že žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd, uznesením zo dňa 28.4.2022, č. k. 15 Co 40/2021-158, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.3. Opätovne prvoinštančný súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 25.10.2022, na ktoré sa dostavil iba právny zástupca žalobcu; žalovanému bolo predvolanie na pojednávanie doručené dňa 7.9.2022 (fikciou doručenia), svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil a ani nepožiadaval o odročenie pojednávania; vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v súdnom spise, na základe vykonaného dokazovania a z nesporných (zhodných) skutkových tvrdení sporových strán zistil nasledovný skutkový stav. Žalobca (v zastúpení právny zástupcom) na pojednávaní zotrval na podanej žalobe a na svojich ostatných písomných podaniach vo veci, navrhol rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 19.3.2015 zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na základe ktorej žalobca poskytoval žalovanému povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z., a to aj v čase predmetnej dopravnej nehody. Poisteným motorovým vozidlom bolo osobné motorové vozidlo zn. Daewoo Espero, EČV: P.. Z hlásenia škodovej udalosti a z relácie dopravnej nehody vyplýva, že dňa 11.4.2018 o 15,30 hod. došlo k škodovej udalosti, v rámci ktorej vodič poisteného motorového vozidla J. X., bytom H., O. č. XXX, nevybral zákrutu a nabúral ľavou prednou časťou do zaparkovaného motorového vozidla zn. Peugeot 207, EČV: P. ktoré bolo v tom čase v dispozícii R. F., bytom P., D. č. XX. Vodič poisteného motorového vozidla J. X. po náraze vystúpil z vozidla, pozrel sa a so slovami „idem zavolať majiteľa vozidla“ odišiel z miesta preč, pričom poistené motorové vozidlo zostalo na mieste až do príchodu polície. Škodová udalosť bola kvalifikovaná ako dopravná nehoda v zmysle § 64 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Žalovaný bol za porušenie § 6 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, predložený na prejednanie priestupku na okresný dopravný inšpektorát. Dopravná nehoda bola podľa § 60 ods. 3 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. predložená okresnému dopravnému inšpektorátu na prejednanie priestupku s tým, že vodič poisteného motorového vozidla J. X. porušil svoju povinnosť vodiča v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z., keď sa nevenoval plne vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke. Výška spôsobenej škody predstavovala sumu 1.813,57 €. Žalobca ako poisťiteľ dňa 1.6.2018 poukázal z titulu zákonného poistenia na účet zástupcu poškodeného (PRO SERVICE EU s.r.o.) poistné plnenie vo výške 1.813,57 € (platbami vo výške 180,- € a vo výške 1.633,57 €). Výzvami zo dňa 31.5.2018 žalobca vyzval žalovaného na náhradu poistného plnenia v zmysle § 12 zákona č. 381/2001 Z. z. z dôvodu, že žalovaný po dopravnej nehode nezotrval na mieste do príchodu polície. Žalobca vyzval žalovaného na náhradu poistného plnenia spolu vo výške 1.813,57 €, t. j. vo výške 100 % poskytnutého poisteného plnenia.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 180, § 274, § 290, § 299 ods. 1 C.s.p., § 2 písm. f/, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. b/, § 12 ods. 1 písm. e/, § 12 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 64 ods. 2, § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a dôvodil nedôvodnosťou žaloby. Uviedol, že návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného nevyhovel najmä z dôvodu, že v prejednanom prípade ide o spotrebiteľský spor, v ktorom je vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného spotrebiteľa neprípustné. Spotrebiteľským sporom je v zmysle § 290 C.s.p. spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci zo spotrebiteľskou zmluvou. Za spor súvisiaci zo spotrebiteľskou zmluvou sa považuje spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napr. či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázky výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia, nárokov z bezdôvodného obohatenia či nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti (napr. za škodu) a podobne (porovnaj Števček, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1020). V posudzovanej veci existoval medzi žalobcom a žalovaným spotrebiteľský vzťah vyplývajúci zo zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom žalobca ako poisťovateľ si v tomto konaní uplatnil voči žalovanému ako poisťníkovi nárok

na náhradu poistného plnenia z dôvodu porušenia mimozmluvných (zákonných) povinností žalovaného ako poistníka. Podľa jeho názoru tak ide jednoznačne o spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, teda o spotrebiteľský spor. Navyše, v prejednávanej veci bol žalovaný v priebehu konania aktívny, vyjadril sa k žalobe a zúčastnil sa pojednávania konaného dňa 26.11.2020. Podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 274 C.s.p. potom neboli splnené, prinajmenšom nie materiálne. Osobná prítomnosť strany sporu na pojednávaní nie je automaticky nevyhnutným predpokladom pre rozhodnutie súdu a pre úspech strany sporu vo veci. Rozsudok pre zmeškanie by nemal byť využívaný s cieľom čo najrýchlejšieho, ale inak bezúčelného ukončenia sporu na úkor základného práva na súdnu ochranu. Prioritou v súdnom konaní musí zostať materiálna, nie formálna ochrana práv strán sporu. Pred formalizmom schematických poučení je potrebné uprednostniť zváženie celého priebehu konania. Podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie sú dané len vtedy, keď je takýto rozsudok oprávnenou sankciou za skutočnú pasivitu strany, ktorá úmyselne mieri k zmareniu efektivity súdneho procesu. Preto musia byť tieto podmienky posudzované zdržanlivo s tým, že v hraničných prípadoch musí byť uprednostnené riadne prejednanie sporu (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.7.2021, č.k. III. ÚS 121/2021-35 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4.6.2019, č.k. I. ÚS 233/2019-22). Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že z predložených listinných dôkazov a zo zhodných skutkových tvrdení sporových strán vyplýva, že vodičom poisteného motorového vozidla v čase dopravnej nehody nebol žalovaný ako poistník, ale tretia osoba (J. X.) ako poistený. Žalovaný nebol prítomný pri dopravnej nehode, ani ako spolucestujúci, preto ani nemohol porušiť povinnosť stanovenú v § 12 ods. 1 písm. e/ zákona č. 381/2001 Z. z., teda povinnosť ohlásiť dopravnú nehodu podľa § 64 a nasl. zákona č. 8/2009 Z. z. Z obsahu spisu je nepochybné, že žalobca sa domáhal voči žalovanému tzv. postihového práva v zmysle § 12 ods. 1 písm. e/ zákona č. 381/2001 Z. z. V konaní bolo nesporné, že vodičom v čase dopravnej nehody bola tretia osoba (J. X.), že táto tretia osoba spôsobila (zavinila) dopravnú nehodu a že pri tejto dopravnej nehode došlo k škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Nesporné bolo aj to, že predmetné motorové vozidlo (vo vlastníctve žalovaného) bolo poistené u žalobcu, ktorý nahradil poškodenému vzniknutú škodu v žalovanej sume formou poskytnutia poistného plnenia na základe riadne uzavretej poistnej zmluvy. K procesnej obrane žalovaného, že motorové vozidlo tesne pred dopravnou nehodou predal, konštatoval, že poistenie zodpovednosti v zmysle § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z. trvá až do zápisu prevodu držby motorového vozidla na inú osobu v evidencii vozidiel (k čomu doposiaľ nedošlo). Prípadný predaj motorového vozidla tesne pred dopravnou nehodou bez vykonania zápisu prevodu držby v evidencii vozidiel je preto v prejednávanej veci bez významu. Sporné medzi žalobcom a žalovaným bolo to, či je žalovaný v spore pasívne vecne legitimovaný, či je v zmysle § 12 ods. 1 písm. e/ zákona č. 381/2001 Z. z. nositeľom tvrdenej povinnosti nahradiť žalobcovi poistné plnenie, ktoré žalobca za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V konaní bolo rozhodujúce zodpovedanie otázky, či žalovaný ako poistník zodpovedá za porušenie povinnosti zo strany vodiča ako poisteného. Poukázal v tejto súvislosti na ustanovenie § 2 písm. f/ a § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. s tým, že zákon v citovanom ustanovení priznáva poisťovní tzv. postihové právo aj proti iným subjektom, na ktoré sa vzťahuje poistenie zodpovednosti než je poistník. Zákon výslovne nevymedzuje okruh osôb, ktoré treba považovať za osoby poistené. Úmyslom zákonodarcu však bolo vymedziť okruh osôb, ktorých zodpovednosti sa poistenie týka, čo najširšie. Tomu zodpovedá aj samotné znenie ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., obsahom ktorého nie je taxatívny výpočet osôb, na ktoré sa vzťahuje povinné zmluvné poistenie. Okruh týchto subjektov je tu určený univerzálne tak, že poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každú osobu za predpokladu, že je daná jej zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žiadnu výnimku z okruhu osôb v závislosti na tom, či niektorá osoba zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo na základe zodpovednosti založenej na zavinení v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, zákon neupravuje. To znamená, že poisteným podľa tohto zákona je nielen prevádzkovateľ a ďalšie osoby zodpovedajúce za škodu podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale aj osoby zodpovedajúce za škodu za podmienok uvedených v ustanovení § 420 Občianskeho zákonníka, ktorou môže byť napr. aj vodič vozidla. V nadväznosti na uvedené je potom treba interpretovať aj ustanovenie § 12 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. tak, že poisťovňa má nárok na náhradu poistného plnenia, okrem poistníka, proti každému, kto za škodu zodpovedá a za koho plnila. Poisťovňa má teda právo postihu i proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, t. j. aj proti vodičovi motorového vozidla (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.8.2010, sp. zn. 4 Cdo 54/2009, zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 32/2014). V posudzovanej veci bolo nesporné, že dopravnú nehodu spôsobila ako vodič motorového

vozidla tretia osoba (J. X.), pri ktorej spôsobila škodu na majetku, za ktorú zodpovedá v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Táto tretia osoba (vodič) je tak osobou, na ktorú sa vzťahuje poistenie zodpovednosti v zmysle § 2 písm. f/ v spojení s § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý by preto, v prípade porušenia povinnosti ohlásiť dopravnú nehodu, mohla byť nositeľom tvrdenej povinnosti v zmysle § 12 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. a mohla by byť v tomto spore pasívne vecne legitimovaná. Zo žiadneho ustanovenia zákona pritom nevyplýva, že poisťník nesie zodpovednosť za porušenie povinnosti poisteným v zmysle § 12 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., prípadne naopak, že poistený nesie zodpovednosť za porušenie povinnosti poisťníkom v zmysle § 12 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. Poisťník a poistený nie sú v takomto prípade zodpovední spoločne a nerozdielne (ako v prípade zodpovednosti za škodu), pričom poisťovní (poisťovateľovi) vzniká postihové právo v závislosti od toho, či došlo k porušeniu povinnosti podľa ods. 1 alebo k porušeniu povinnosti podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, buď voči poisťníkovi alebo voči inému poistenému. Len v prípade, ak by došlo k súčasnému porušeniu povinnosti poisťníkom v zmysle ods. 1 citovaného ustanovenia a k porušeniu povinnosti poisteným v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia, by poisťovateľ mohol uplatniť postihové právo súčasne proti poisťníkovi i poistenému. Takáto situácia však v prejednávanom prípade nenastala. Dodal, že z relácie dopravnej nehody je zrejmé, že políciu privolal a teda dopravnú nehodu ohlásil druhý účastník dopravnej nehody. Poistná (škodová) udalosť teda bola prejednaná ako dopravná nehoda, konajúcemu súdu preto nie je zrejmé, ako žalovaný (príp. vodič) mohol porušiť povinnosť ohlásiť poistnú (škodovú) udalosť ako dopravnú nehodu. Z hľadiska zákona je totiž podstatné to, či bola dopravná nehoda ohlásená niektorým z účastníkov dopravnej nehody. Nie je potrebné, aby dopravnú nehodu ohlásili (duplicitne) obaja vodiči, resp. účastníci dopravnej nehody. Žalobca v konaní netvrdil (ani nepreukazoval) porušenie inej povinnosti uvedenej v § 12 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. zo strany žalovaného ako poisťníka, preto ani nemohol skúmať, či došlo k porušeniu inej povinnosti zo strany žalovaného, ale tento povinnosť uvedenú v § 12 ods. 1 písm. e/ zákona č. 381/2001 Z. z. neporušil. Ďalej poukázal na to, že žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu zo dňa 26.11.2020, č. k. 18 C 53/2019-130, poukazujúc na predloženú reláciu dopravnej polície o priebehu dopravnej nehody argumentoval tým, že žalovaný bol uznaný vinným zo spáchania priestupku z dôvodu porušenia § 6 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., v zmysle ktorého prevádzkovateľ vozidla nesmie zveriť vedenie vozidla osobe, ktorá nespĺňa podmienky na jeho vedenie ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom, nemá pri sebe platné doklady ustanovené na vedenie vozidla, je pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky, osobe, ktorej schopnosť na vedenie je inak znížená, alebo osobe, ktorej totožnosť nepozná. Žalobca bol teda toho názoru, že v prejednávanom prípade došlo k naplneniu hypotézy právnej normy na uplatnenie postihu poistného plnenia podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z. a v tejto súvislosti odkázal na ustanovenie § 193 C.s.p. K tomuto uviedol, že skutkové tvrdenia žalobcu o zverení vedenia vozidla žalovaným osobe, ktorá nespĺňala podmienky na jeho vedenie ustanovené právnymi predpismi, boli prvýkrát uplatnené až v ním podanom odvolaní. Ide teda nielen o neprípustné novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 C.s.p., ale najmä o prostriedky procesného útoku, ktoré boli uplatnené v rozpore so sudcovskou a zákonnou koncentráciou konania. Keďže žalovaný nemal možnosť oboznámiť sa s týmito skutkovými tvrdeniami žalobcu a reagovať na ne, na tieto skutkové tvrdenia žalobcu nemohol prihliadať. Opačný postup súdu by bol porušením zásady rovnosti strán a v konečnom dôsledku by viedol k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Súhlasí s tým, že strana sporu nie je povinná ňou uplatnený nárok právne kvalifikovať, keďže právne posúdenie je vecou súdu, avšak aby súd vôbec mohol o určitej skutkovej otázke vykonávať dokazovanie a aby ju následne mohol právne vyhodnocovať (subsumovať pod hypotézu príslušnej právnej normy), musí strana najprv splniť svoju procesnú povinnosť pravdivo a úplne uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Žalobca pritom nemôže opísanie rozhodujúcich skutočností nahradiť odkazom na označené dôkazy. To v konkrétnostiach prejednáwanej veci znamená, že žalobca by najprv musel tvrdiť, že žalovaný zveril vedenie vozidla osobe, ktorá nespĺňala podmienky na jeho vedenie ustanovené právnymi predpismi. Až následne by súd k tejto skutkovej okolnosti vykonával dokazovanie (pokiaľ by nešlo o nesporné skutkové tvrdenie) a až v takom prípade by súd mohol byť prípadne viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o priestupku v zmysle § 193 C.s.p. Žalobca však v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nič také netvrdil, pričom samotné predloženie listinného dôkazu (relácie dopravnej polície o priebehu dopravnej nehody) bez uvedenia relevantných skutkových tvrdení bolo bez významu. Nad rámec vyššie uvedeného konštatoval, že zo žalobcom predložených listinných dôkazov pritom ani nevyplýva, že by sa žalovaný dopustil spáchania priestupku z dôvodu porušenia povinnosti ustanovenej v § 6 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. V predmetnej relácii dopravnej polície o priebehu dopravnej nehody je uvedené iba to, že „osoba J. Z. za porušenie ustanovenia § 6 ods. 1 zák. č. 8/09 Z. z., čím naplnil skutkovú

podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/90 Zb., predložený na ODI OBCP OR PZ Bratislava V na prejednanie priestupku.“ Z vykonaného dokazovania teda nevyplýva, že by žalovaný skutočne bol uznaný vinným zo spáchania priestupku, ale vyplýva z neho len toľko, že vec bola predložená príslušnému orgánu na prejednanie priestupku. Aj v priestupkovom práve pritom platí prezumpcia nevinoty, t. j. žalovaný sa považuje za nevinného zo spáchania priestupku až dovtedy, kým nebude právoplatným rozhodnutím uznaný za vinného. Žalobca pritom nenavrhol vykonanie iného dôkazu, ktorý by preukazoval vinu žalovaného (napr. výpis z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov). V konaní tak nebola preukázaná existencia takého rozhodnutia, ktorým by bol v zmysle § 193 C.s.p. viazaný. Žalobca takisto netvrdil a ani nepreukazoval existenciu takých skutočností, ktoré by preukazovali splnenie predpokladov uvedených v § 12 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z. Skutková podstata priestupku podľa § 6 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. v spojení s § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. je koncipovaná širšie ako skutková podstata porušenia povinnosti poistníka zakotvená v § 12 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z., takže nie každý takýto priestupok prevádzkovateľa vozidla je súčasne (automaticky) aj porušením povinnosti poistníka. Priestupok môže byť spáchaný napríklad aj zavinene vo forme nevedomej nedbanlivosti, zatiaľ čo porušenie povinnosti ustanovenej v § 12 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z. musí byť vedomé. Priestupkom je v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. aj zverenie vedenia vozidla osobe, ktorá pri sebe nemá platné doklady ustanovené na vedenie vozidla, alebo osobe, ktorej totožnosť prevádzkovateľ vozidla nepozná, zatiaľ čo porušením povinnosti poistníka je len vedomé zverenie vedenia vozidla osobe, ktorá nespĺňa podmienky na vedenie vozidla podľa osobitného predpisu. Ani prípadná existencia právoplatného rozhodnutia o spáchaní priestupku žalovaným by preto automaticky nepreukazovala porušenie povinnosti žalovaného ako poistníka. Ak by aj pripustil, že žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú v § 12 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z., dospel by k záveru, že žaloba bola podaná predčasne. Splatnosť nároku na náhradu poistného plnenia totiž nie je stanovená právnym predpisom, rozhodnutím ani dohodou zmluvných strán, tento nárok je preto v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka splatný prvého dňa po tom, čo poisťovateľ požiadal poistníka o jeho splnenie. Zo žalobcom predložených výziev na zaplatenie nároku na náhradu poistného plnenia zo dňa 31.5.2018 pritom vyplýva, že žalobca požiadal žalovaného o náhradu poistného plnenia z dôvodu, že po dopravnej nehode nezotrval na mieste nehody do príchodu polície, a nie z dôvodu, že vedomo zveril vedenie vozidla osobe, ktorá nespĺňala podmienky na vedenie vozidla podľa osobitného predpisu. Takýto nárok žalobcu na náhradu poistného plnenia sa tak doposiaľ nestal splatným a žalovaný sa nemohol dostať do omeškania, takže žaloba by v takom prípade bola podaná predčasne.

3.2. O nároku na náhradu trov konania rozhodol právne podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a dôvodil, že aj keď bol žalovaný v konaní v celom rozsahu úspešný, v konaní mu žiadne trovy nevznikli (zo spisu mu žiadne nevyplývajú), preto mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie v celom rozsahu ignoroval právne záväznú argumentáciu odvolacieho súdu uvedenú v bode 11. zrušujúceho uznesenia zo dňa 28.4.2022. Dal do pozornosti ustanovenie § 193 C.s.p. a osobitne namietol porušenie svojich procesných práv, keď prvoinštančný súd uviedol v napadnutom rozsudku nasledovné: „Konajúci súd k tomu v prvom rade uvádza, že skutkové tvrdenia žalobcu o zverení vedenia vozidla žalovaným osobe, ktorá nespĺňala podmienky na jeho vedenie ustanovené právnymi predpismi, boli prvýkrát uplatnené až v ním podanom odvolaní. Ide teda nielen o neprípustné novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 C.s.p., ale najmä o prostriedky procesného útoku, ktoré boli uplatnené v rozpore so sudcovskou a zákonnou koncentráciou konania (porovnaj § 153 a § 154 C.s.p.). Keďže žalovaný nemal možnosť oboznámiť sa s týmito skutkovými tvrdeniami žalobcu a reagovať na ne (porovnaj čl. 9 C.s.p.), súd na tieto skutkové tvrdenia žalobcu nemohol prihliadať. Opačný postup súdu by bol porušením zásady rovnosti strán a v konečnom dôsledku by viedol k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.“ Prvoinštančný súd v rozpore s právnymi predpismi prišiel k vyhodnocovaniu novôt v odvolacom konaní, čo prináleží len krajskému súdu. Ak navyše odvolací súd právne záväzne uviedol, že sa stotožňuje s uvedenou argumentáciou, je povinnosťou súdu prvej inštancie sa s touto argumentáciou vysporiadať a tak jeho závery sú preto jednak v rozpore s právnymi predpismi, keď posudzoval domnelé

novoty v odvolacom konaní, čo prináleží len krajskému súdu a odporujúce si navzájom, keď na jednej strane súd prvej inštancie uvádza, že rešpektujúc zásadu prezumpcie neviny nemal za preukázané spáchanie priestupku, avšak súčasne uvádza, že na túto argumentáciu sám prihliadať nemohol, čo predstavuje zásadne odlišný inštitút. Vzhľadom na zmätočnosť postupu a napádaného rozhodnutia a zrejmy rozpor obsahu rozhodnutia s uskutočneným procesným postupom, nie je možné jednoznačne ustáliť, či sa prvoinštančný súd niektorým z dôkazov predložených ním zaoberal, teda dôkazy navrhnuté ním vykonal. V prípade situácie, že súd prvej inštancie vykonal a posúdil obsah navrhnutých dôkazov, rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zákon pri výkone civilnej právomoci rozlišuje právo súdu samostatne posudzovať určité otázky a právo vydávať o týchto otázkach autoritatívne rozhodnutie; toto právo je obmedzené len na veci patriace do civilnej právomoci súdov. Je vecou súdu, pre aký postup sa rozhodne, ak nastane situácia, keď má na účely konania posúdiť otázky, o ktorých rozhodnúť patrí inému orgánu (správnemu alebo trestnému). Z hľadiska rozhodnutia vo veci samej ide o tzv. prejudiciálne otázky, ktorými sú také právne otázky, ktoré samy nie sú predmetom daného konania, ale od ktorých vyriešenia závisí rozhodnutie súdu vo veci samej. Zákon stanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Súd teda môže takto posudzovať aj také otázky, ktoré patria do právomoci iného orgánu verejnej moci. V ustanovení § 193 však taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne v tomto režime riešiť nemôže. Riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných vnútroštátnych a medzinárodných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný. Má za to, že prvoinštančný súd nechal pri svojom rozhodovaní do úvahy závažné rozhodnutie o tom, že žalovaný spáchal priestupok. Ďalej uviedol, že si uplatňuje tzv. postih poistného plnenia, t. j. nárok, ktorý nie je nárokom vyplývajúcim zo zmluvy, ani žiadneho iného dokumentu, ani nárokom na náhradu škody. Jedná sa o jeho originálny nárok ako poisťovateľa, ktorý vychádza priamo zo zákona s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.9.2010, sp. zn. 3 Cdo 326/2009, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 31.5.2017, sp.zn. 6 Co 48/2017. Žalovaný je v celom rozsahu viazaný povinnosťami ako vlastník motorového vozidla. Na tomto mieste poukázal na rozhodnutie R 29/1979, podľa ktorého sa zodpovednosť prevádzkovateľa a vodiča navzájom nevyučujú. Uvedenému svedčí i úprava inštitútu objektívnej zodpovednosti v Občianskom zákonníku, keď táto má povahu osobitnej zodpovednosti danej osobitosťami prevádzky motorových vozidiel. Osoba, ktorá požičia inej osobe motorové vozidlo zostáva prevádzkovateľom tohto motorového vozidla (R 70/1969). Osobitne dal do pozornosti ustanovenie § 12 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z. s tým, že osobitným predpisom je práve zákon o cestnej premávke, ktorého porušenie bolo skonštatované správnym orgánom a ktorého rozhodnutie je pre civilný súd právne záväzné. Súd prvej inštancie sa ale s uvedenou právnou normou vôbec nezaoberal pri posúdení predmetného nároku. Z dikcie ustanovenia tiež vyplýva, že sám vodič sa nemohol dopustiť porušenia uvedenej právnej normy, t. j. vodič nemohol zveriť vozidlo sám sebe. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že v danej veci mal byť pasívne legitimovaný vodič vozidla preto nemôže obstať, nakoľko vodič sa sám nemôže dopustiť porušenia uvedenej právnej normy. K zamietnutiu návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie dôvodil, že toto zamietnutie považuje za mimoriadne tendenčné, keď ako už uviedol vyššie, súd prvej inštancie v rozpore so záverom odvolacieho súdu (a právnymi predpismi) neprihliadol na zverenie motorového vozidla žalovanému ako domnelú novotu v odvolacom konaní s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.8.2020, sp. zn. 4 Obdo 34/2020. Nestotožnil sa ani s výrokom II. napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovieť; žiadal náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

7. V predmetnej veci ide v poradí o druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudkom v poradí prvom zo dňa 26.11.2020, č. k. 18 C 53/2019-130, žalobu zamietol; žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd, na odvolanie žalobcu, uznesením zo dňa 28.4.2022, č. k. 15 Co 40/2021-158, rozsudok prvoinštančného súdu zo dňa 26.11.2020, č. k. 18 C 53/2019-130, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení

svojho rozhodnutia, okrem iného uviedol, že má za to, že v predmetnej veci žalobca správne žaluje žalovaného ako osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorú skutočnosť riadne preukázal návrhom poisťnej zmluvy i hlásením škodovej udalosti. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil obranu žalovaného o tom, že motorové vozidlo zn. Daewoo Espero, EČV: P., predal pred predmetnou škodovou udalosťou (kúpna zmluva zo dňa 11.2.2018; č. I. 99 spisu) ako nedôvodnú, keďže nebol vykonaný zápis prevodu motorového vozidla v evidencii vozidiel, z dôvodu ktorého v čase dopravnej nehody, t. j. škodovej udalosti, bol žalovaný vlastníkom (držiteľom) uvedeného motorového vozidla, ktoré mal poistené u žalobcu. Skutočnosť, že dopravnú nehodu spôsobil iný subjekt ako poisťník, t. j. žalovaný, ešte neznamená, že je dôvodné mať pochybnosť o jeho pasívnej vecnej legitímácii. Prvoinštančný súd v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, okrem iného, uviedol, že z ustanovenia § 12 zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva, že poisťovateľ má nárok na náhradu poistného plnenia za podmienok uvedených v tomto ustanovení nielen proti osobe, ktorá uzavrela s poisťovateľom zmluvu o poistení zodpovednosti (proti poisťníkovi), ale aj proti poistenému, ktorý nie je touto osobou. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cdo 326/2009, na ktoré odkázal i žalobca v odvolaní, v ktorom súd konštatoval, že ustanovenie § 12 ods. 1 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje nárok, ktorý je osobitným (originálnym) nárokom poisťovateľa vyplývajúci z poistného vzťahu založeného poistnou zmluvou a nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného). Predpokladmi vzniku nároku poisťovateľa proti poisťníkovi v zmysle § 12 ods. 1 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. je, že poisťovateľ vyplatil poškodenému poisťníka poistné plnenie z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a že v čase, keď nastala poistná udalosť, bol poisťník v omeškaní s platením poistného. V uvedenom rozhodnutí sa ďalej zaoberal pasívnou legitímáciou žalovaného, pričom uviedol, že nie je rozhodujúce, kto vozidlo viedol a svojim zavinením spôsobil škodu, ale že určujúcim kritériom je, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, na ktoré sa vzťahuje poistná zmluva. Jeho prevádzkovateľom (poisteným) je fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom, pričom spravidla ide zároveň o vlastníka motorového vozidla. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný je v konaní pasívne vecne legitimovaný, pretože predmetná škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou jeho motorového vozidla, ktorý mal v čase tejto škodovej udalosti uzavretú poistnú zmluvu so žalobcom. Taktiež súhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nevzal pri rozhodovaní do úvahy záväzné rozhodnutie o tom, že žalovaný spáchal priestupok, nakoľko podľa hlásenia škodovej udalosti žalovaný naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. za porušenie ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. (prevádzkovateľ vozidla nesmie zveriť vedenie vozidla osobe, ktorá nespĺňa podmienky na jeho vedenie ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom, nemá pri sebe platné doklady ustanovené na vedenie vozidla, je pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky, osobe, ktorej schopnosť na vedenie je inak znížená, alebo osobe, ktorej totožnosť nepozná) a vec bola predložená na ODI OBCP OR PZ Bratislava V. na prejednanie priestupku. Dal do pozornosti, že ak bola škoda spôsobená konaním, ktoré napĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu, prečinu alebo priestupku, súd je v občianskoprávnom konaní o náhradu škody viazaný podľa § 193 C.s.p. rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný zločin, prečin alebo priestupok a kto ho spáchal. Odvolací súd potom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p., v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p.), ktorého povinnosťou bolo opätovne rozhodnúť o žalobe žalobcu s tým, že bude konať so žalovaným, ktorý je v danom spore pasívne vecne legitimovaný; riadne zistiť skutkový stav veci, vykonať za aktívnej účasti sporových strán dokazovanie vo veci, ak táto potreba vyvstane, dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p., rozhodnúť podľa ustanovenia § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý správne a dostatočne odôvodní podľa požiadaviek vyplývajúcich z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. Podľa § 391 ods. 2 C.s.p. je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Zároveň mu uložil, aby v novom rozhodnutí rozhodol opätovne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

8. Súd prvej inštancie po zrušení prvého rozsudku a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v jeho uznesení zo dňa 28.4.2022, č. k. 15 Co 40/2021-158 a opätovne dospel k nesprávnemu právnemu názoru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného napriek tomu, že odvolací súd v uvedenom uznesení uviedol, že žalovaný je v konaní pasívne vecne legitimovaný a že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že prvoinštančný

súd nerešpektoval závery odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení a v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.3.2016, sp.zn. 3 Cdo 12/2016, z ktorého vyplýva, že „Postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inštancie, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty.“ Viazanosť súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu vyššieho stupňa je zároveň vykonaním ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom rozhodnutí je preto porušením ustanovenia § 391 ods. 2 C.s.p. a aj základného práva strany sporu na súdnu a inú právnu ochranu. Zmyslom uvedeného ustanovenia zákona je zabrániť tomu, aby sa prvoinštančný súd dopustil znova po zrušení jeho skoršieho rozhodnutia rovnakých pochybení. V danom prípade z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, že by dôvodom pre nerešpektovanie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu bola niektorá okolnosť, ktorá v zmysle právnej teórie a zaužívanej súdnej praxe dovoľuje prvoinštančnému súdu sa výnimočne neriadiť záväznosťou zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a v ňom zaujatým právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý postup súdu prvej inštancie vníma ako neprípustné nereflektovanie a úmyselné obchádzanie právnej záväznosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd dáva do pozornosti nemiestnosť a neprijateľnosť celkového štýlu a spôsobu argumentácie, ktorý prvoinštančný súd zvolil pri vysvetľovaní dôvodov nerešpektovania názoru a rozhodnutia odvolacieho súdu (body 27. až 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že v danom prípade ide o tak závažné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré znemožnilo žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, z dôvodu ktorého považoval odvolací dôvod žalobcu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. za dôvodný.

9. Odvolací súd ďalej dôvodí, že z ustanovenia § 390 C.s.p. síce vyplýva, že odvolací súd rozhodne vo veci sám, ak už rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo raz zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ale nakoľko napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu vykazuje závažné nedostatky, keďže súd prvej inštancie konal v rozpore s ustanovením § 391 ods. 2 C.s.p., opätovne rozhodnutie (v poradí druhé) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.4.2022, sp. zn. IV. ÚS 215/2022.

10. K ďalším tvrdeniam žalobcu uvedenými v odvolaní o tom, že súd prvej inštancie nevzal pri rozhodovaní do úvahy záväzné rozhodnutie o tom, že žalovaný spáchal priestupok a že nesprávne vyhodnotil, že pasívne vecne legitimovaný má byť v danej veci vodič motorového vozidla, odvolací súd uvádza, že v plnom rozsahu zotrváva na svojich záveroch uvedených vo svojom uznesení zo dňa 28.4.2022, č. k. 15 Co 40/2021-158 (body 7. až 11.), odkazuje na ne a naďalej sa s nimi stotožňuje.

11. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu uvedenou v odvolaní o tom, že považuje za tendenčné, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie, pretože prvoinštančný súd dospel k správne právne záveru, že nie sú dané podmienky pre vydanie takéhoto rozsudku, ktorý záver aj riadne odôvodnil (bod 11.), s ktorým odôvodnením odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí. V danej veci ide o spotrebiteľský spor, ako správne uviedol aj prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a vydanie kontumačného rozsudku v spotrebiteľskom spore v neprospech spotrebiteľa je v novej právnej úprave už vylúčené.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie opätovne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p.), ktorého povinnosťou bude znova rozhodnúť o žalobe žalobcu s tým, že bude konať so žalovaným, ktorý je v danom spore pasívne vecne legitimovaný; a to riadne zistí skutkový stav veci, vykoná za aktívnej účasti sporových strán dokazovanie vo veci, ak táto potreba vyvstane, dôkazy vyhodnotí v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p., rozhodne podľa ustanovenia § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodí záver, ktorý správne a dostatočne odôvodní podľa požiadaviek vyplývajúcich z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. Podľa § 391 ods. 2 C.s.p. je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

13. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (prvých a druhých, § 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).